

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobců: **a) město Deštná**, se sídlem nám. Míru 65, Deštná, **b) obec Světce**, se sídlem Světce č. p. 15, **c) Calla - Sdružení pro záchranu prostředí, z.s.**, IČ 62536761, se sídlem Fráni Šrámka 1168/35, České Budějovice, **d) „Za Radouň krásnější, z. s.“**, IČ 26565358, se sídlem Okrouhlá Radouň č. p. 36, všichni zast. Mgr. Pavlem Douchou, advokátem, se sídlem Mezibranská 579/7, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Správa úložišť radioaktivních odpadů, se sídlem Dlážděná 6, Praha 1, zast. Mgr. et Mgr. Janem Kořánem, advokátem, se sídlem Opletalova 55, Praha 1, II) Hnutí DUHA České Budějovice, IČ 48198064, se sídlem Dlouhá 134, Kaplice, III) Obec Lodhéřov, se sídlem Lodhéřov č. p. 168, proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 29. 4. 2015, č. j. 1089/M/15 26164/ENV/15, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) až d) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2018, č. j. 8 A 125/2015 - 129,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Ministr životního prostředí (dále jen „ministr“) rozhodnutím ze dne 29. 4. 2015, č. j. 1089/M/15 26164/ENV15, zamítl rozklad a potvrdil rozhodnutí ze dne 20. 10. 2014, č. j. 67530/ENV/13 1132/510/13, kterým žalovaný podle § 4a odst. 1 a § 22a odst. 1 zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „geologický zákon“), vyhověl žádosti Správy úložišť radioaktivního odpadu (dále jen „SÚRAO“) o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do kůry v lokalitě Čihadlo.
[2] Ministr upozornil, že rozsah činností SÚRAO ve smyslu § 26 odst. 4 zákona č. 18/1997 Sb., o mírovém využívání jaderné energie a ionizujícího záření (atomový zákon) a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „atomový zákon“), určuje nejen roční, tříletý a dlouhodobý plán, ale rovněž i její statut schválený usnesením Vlády ČR č. 801 ze dne 10. 11. 2010. Z něj plyne, že hlavní úkoly SÚRAO určuje § 26 odst. 3 atomového zákona, kde jsou mimo jiné zahrnuty činnosti související se zřízením úložiště radioaktivního odpadu.

[3] Ministr dále uvedl, že se žalovaný zabýval otázkou existence dalších veřejných zájmů a jejich poměřování ve vztahu k veřejnému zájmu na stanovení průzkumného území a vybudování hlubinného úložiště. Dále ministr doplnil, že při posuzování žádosti nezkoumal hledisko efektivity nakládání s veřejnými prostředky, neboť je primárně na odpovědnosti SÚRAO, v jakých lokalitách požádá o stanovení průzkumného území. Nicméně právě geologický průzkum může zamezit neefektivnímu čerpání veřejných prostředků tím, že případně určí, které lokality jsou pro realizaci hlubinného úložiště nevhodné. Neshledal zároveň, že by nesouhlas některých obcí a zastupitelstva Jihočeského kraje představoval veřejný zájem převažující nad zájmem na dalším průzkumu předmětné lokality.

[4] K námitce, že původně plán činností SÚRAO pro rok 2013 k realizaci hlubinného úložiště požadoval souhlas obcí, ministr uvedl, že usnesením Vlády ČR č. 985 ze dne 18. 12. 2013 bylo upraveno vymezení úkolů v rámci plánu činnosti SÚRAO pro rok 2014 při vyhledávání možných lokalit hlubinného úložiště tak, že již souhlas dále nebyl vyžadován. Avšak plán činností SÚRAO jako takový je pouze obecnou deklarací činností a požadavek na souhlas obcí v něm uvedený nemohl znamenat, že by souhlas dotčených obcí byl nezbytnou zákonnou podmínkou pro vydání kladného rozhodnutí pro geologický průzkum. Ani z Politiky územního rozvoje z roku 2008 nelze dovodit, že by realizace geologického průzkumu byla podmíněna souhlasem dotčených obcí. Ministr konstatoval, že SÚRAO sice o udělení povolení ke geologickému průzkumu v předmětné lokalitě zažádalo v době, kdy to plán činnosti nepředpokládal, nicméně uvedený postup byl aprobován usnesením Vlády ČR č. 985 ze dne 18. 12. 2013, který již s podáním žádosti pro danou lokalitu počítal.

[5] Podle ministra jsou bezpředmětné i námitky o možném střetu geologických prací a zájmu na ochraně vod. V daném řízení se navíc nelze zabývat ani riziky vybudování hlubinného úložiště samého, neboť to přesahuje předmět řízení. Podle ministra jsou námitky ve vztahu k ochraně vod bezpředmětné i z toho důvodu, že při geologickém průzkumu nebude zasahováno do pozemku samého. Případná existence zdrojů podzemních vod zjištěná při průzkumu bude předmětem zkoumání a dalšího poměřování veřejných zájmů, až budou známy informace i o dalších lokalitách. Ministr zároveň uvedl,

že SÚRAO není v předmětném řízení orgánem veřejné moci s autoritativními pravomocemi, a může tudíž vykonávat v rámci geologického průzkumu jen ty činnosti, pro něž získá povolení.

[6] Ministr na to navázal, že případné zřízení hlubinného úložiště zajistí bezpečné nakládání s radioaktivními odpady v souladu se Společnou úmluvou o bezpečnosti při nakládání s vyhořelým palivem a radioaktivními odpady. Upozornil, že z prodlení SÚRAO při výběru vhodné lokality pro hlubinné úložiště oproti původnímu plánu určenému usnesením Vlády ČR ze dne 15. 5. 2002, nelze dovodit, že by existovaly značné pochybnosti o racionálním a efektivním vedení procesu výběru lokalit. Poukázal v této souvislosti na skutečnost, že usnesení Vlády ČR č. 985 ze dne 18. 12. 2013 určuje nový a konkrétnější plán aktivit SÚRAO. Podle ministra je hlubinné ukládání jaderného odpadu preferováno i směrnicí Rady 2011/70/Euroatom a protože Česká republika produkuje jaderný odpad, je ve veřejném zájmu jej zde i řádně uskladňovat, neboť uskladnění mimo území České republiky není v současnosti aktuální.
[7] Podle ministra je rovněž zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel a z jakých důvodů geologický průzkum povolil. Žalovaný se v tomto ohledu s námitkami účastníků řízení včetně jejich návrhů na další dokazování řádně vypořádal. Nadto v napadeném rozhodnutí podrobně odkazuje i na dokumenty, které odvolatel označil za neznámé či veřejně nepřístupné. Ministr doplnil, že žalovaný vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný se navíc vypořádal i s námitkami vztahujícími se již k samotnému vybudování hlubinného úložiště, přičemž tak činil nad rámec svých zákonných povinností s tím, že však do budoucna ohledně případného zřízení hlubinného úložiště samého nemají pro řízení o případné žádosti o povolení vybudování úložiště žádnou relevanci. Ministr své rozhodnutí uzavřel s tím, že žalovaný zkoumal otázky veřejného zájmu řádně a plně v souladu se zákonem.

[8] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 1. 3. 2018, č. j. 8 A 125/2015 - 129, žalobu proti rozhodnutí ministra žalovaného zamítl. Soud poukázal na to, že námitky vztahující se k porušení širokého množství veřejných zájmů se míjí s podstatou a smyslem rozhodnutí o stanovení průzkumného území, jakož i s navazujícím rozhodnutím ministra žalovaného, a proto je shledal jako nedůvodné. Dále doplnil, že napadené rozhodnutí nijak nepředjímá, zda bude v dané lokalitě skutečně vybudováno hlubinné úložiště, nýbrž toliko povoluje zkoumat, zda zde existují vhodné podmínky pro takové zařízení. Ministr nepochybil, jestliže veškeré námitky veřejného zájmu neshledal důvodnými, neboť jako takové nesměřovaly k podstatě rozhodnutí.

[9] Soud se ztotožnil s ministrem, že SÚRAO byla oprávněna k podání žádosti přímo na základě § 26 odst. 1 a 3 atomového zákona. Doplnil přitom, že tuto žádost lze podřadit pod činnost spočívající v přípravě výstavby úložiště. Přisvědčil nicméně žalobcům, že pokud plán činnosti SÚRAO k podání žádosti o povolení geologického průzkumu požadoval získání souhlasu obcí, měl žalovaný SÚRAO vyzvat k jejich předložení. Protože však v průběhu řízení došlo k vydání nového plánu činnosti pro rok 2014, který již na získání souhlasů obcí netrval, nebylo nezbytné jeho předložení vyžadovat. Soud přitom v nastíněném postupu SÚRAO neshledal správní delikt podle atomového zákona.

[10] Soud uvedl, že žalovaný při posuzování věci vycházel zejména z žádosti samé, která je ve spise obsažena, a dále pak z mezinárodních a zákonných předpisů či dokumentů schválených usnesením Vlády ČR, které jsou veřejně dostupné. SÚRAO sice na svých webových stránkách zveřejnila i další informace, avšak ty sloužily k přiblížení problematiky široké veřejnosti a nebyly využity žalovaným při posuzování věci, a proto je nebylo ani potřebné zakládat do správního spisu. Soud shledal jako účelovou námitku, že se žalobci nemohli vyjádřit ke zmíněným dokumentům, neboť na ně ve skutečnosti hojně odkazovali.

[11] Soud s odkazem na rozsudek Nejvyšší správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 7 As 59/2009 - 142, konstatoval, že žalovaný nebyl povinen se *a priori* zabývat tím, zda zde existuje další veřejný zájem, který by bránil vybudování úložiště samého, neboť tato otázka se bude zkoumat až v řízení o povolení vybudování hlubinného úložiště. Jestliže v řízení o stanovení průzkumného území není takový zájem zkoumán, popř. shledán, není to důvodem pro zrušení rozhodnutí o stanovení průzkumného území. Nad rámec svých povinností se žalovaný touto otázkou v určitém rozsahu zabýval, když uvedl, že v každé uvažované lokalitě existují určité veřejné zájmy, které nicméně bude možné posoudit až na základě komplexnějších informací ze všech lokalit. Podle soudu je provedení průzkumu před případnou realizací výstavby samotného úložiště plně v souladu se zásadou efektivnosti čerpání veřejných prostředků. Skutečnost, že se negativně staví k záměru provést geologický průzkum dotčené obce v referendu či zastupitelstvo Jihočeského kraje, nepředstavuje námitku, kterou by musely správní orgány vypořádat, resp. která by bránila vydání rozhodnutí o stanovení průzkumného území. Zmíněné totiž ve skutečnosti zavazuje jen představitele obcí k tomu, aby v rámci správního řízení zastávaly postoj vyslovený v referendu, resp. usnesení zastupitelstva.

[12] Soud konstatoval, že rozhodnutí o stanovení průzkumného území vymezuje práce, které v rámci průzkumu budou prováděny, přičemž tyto práce nejsou způsobilé zasáhnout do životního prostředí ani mít vliv na zdroje vody. Žádná z povolených činností totiž nebude způsobovat imise nad míru v místě obvyklou. Následně soud uvedl, že lokalita Čihadlo byla vytipována, aby vyhovovala požadavkům pro výstavbu hlubinného úložiště z hlediska současných poznatků o geologické stavbě České republiky. Vláda ČR nařízením uložila SÚRAO, aby v letech 2013 až 2015 podala návrh pro stanovení průzkumného území pro sedm lokalit, následně provedla další průzkum vybraných čtyř lokalit v letech 2016 až 2018 a poté vybrala lokalitu pro vybudování hlubinného úložiště ze dvou lokalit v letech 2019 až 2025. Tato koncepce směřuje k vytipování vhodných lokalit, následnému stanovení průzkumného území a k vybudování hlubinného úložiště ve vybrané lokalitě. Na SÚRAO se v daném řízení nemusí vztahovat základní zásady činnosti správních orgánů, neboť zde nevystupuje v pozici orgánu veřejné moci.

[13] Dále soudu nebylo známo, že by některý jiný stát Evropské unie v současnosti na svém území umožňoval ukládání radioaktivního odpadu z České republiky. Žalovaný tak nebyl povinen se v rozhodnutí touto alternativou zabývat, neboť se jedná spíše o politickou, nikoli však právní okolnost. Dále soud poukázal na čl. 4 odst. 4 směrnice Rady 2011/70/Euroatom, podle kterého se radioaktivní odpad primárně uloží v tom členském státě, v němž vznikl.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[14] Proti uvedenému rozsudku podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) včasnou kasační stížnost. Soudu vytkli, že se jejich námitkami ohledně nesprávně vedeného správního spisu vypořádal nedostatečně. Některé dokumenty totiž vůbec nebyly jeho součástí a soud tyto vady aproboval, přestože stěžovatelé jejich zařazení do spisu vyžadovali. Protože rozhodnutí žalovaného i ministra z těchto dokumentů vycházelo, jsou pro vady řízení nezákonná. Podle stěžovatelů je nepřípustné, aby žalovaný v rámci správního řízení odkázal na webové stránky osoby zúčastněné na řízení. Argument, že se jeden z odvolatelů k daným dokumentům vyjadřoval a znal jejich obsah, je nepřípustně paušalizující, neboť neodpovídá na otázku možné změny obsahu webových stránek. Na podporu své argumentace stěžovatelé odkázali na odbornou literaturu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541. Upozornili přitom, že obsah webové stránky měl být v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 - 58, zachycen v tištěné podobě v rámci správního spisu. Soud tudíž nesprávně a nepřezkoumatelně vypořádal námitku, že stěžovatelé nemohli uplatnit svá práva podle § 36 správního řádu. Stěžovatelé odmítli závěr soudu, že by měli přístup k potřebným dokumentům a že by jejich námitky byly účelové, a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1 As 164/2012 - 54, zdůraznili význam řádného vedení spisu.

[15] Soud pochybil podle stěžovatelů i při vypořádání námitky, že správní orgány nesprávně poměřovaly veřejné zájmy ve smyslu § 4a odst. 6 geologického zákona. Napadený rozsudek je v tomto ohledu nezákonný a částečně i nepřezkoumatelný. Stěžovatelé odmítli výklad soudu, podle něhož se správní orgány nemusely zabývat existencí veřejného zájmu i z hlediska možnosti budoucího využití území, tj. zda bude v dané lokalitě možné vybudovat hlubinné úložiště. Soud přehlédl, že stanovení cíle průzkumných prací je obligatorní náležitostí žádosti o stanovení průzkumného území. Podle stěžovatelů měly správní orgány *ex offo* posoudit, zda pro danou lokalitu převažuje zájem na vybudování hlubinného úložiště, a teprve poté se zabývat tím, zda má vůbec smysl provádět detailní průzkumné práce. Stěžovatelé odmítli závěr ministra, podle kterého žalovaný vypořádal otázku existence veřejných zájmů z pohledu možného vybudování hlubinného úložiště již ve fázi povolování průzkumných prací nad rámec zákonných povinností. Protože ministr vypořádání provedené žalovaným shrnul tak, že nemá pro rozhodnutí o stanovení průzkumného území žádný význam, je rozhodnutí ministra nepřezkoumatelné. Jestliže toto vypořádání soud přijal, je i napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Dále stěžovatelé upozornili, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 7 As 59/2009 - 142, měly správní orgány posoudit otázku veřejného zájmu z hlediska budoucího využití území. Rozhodnutí žalovaného je tudíž vnitřně rozporné, neboť nejprve uvádí, že některé vzájemně si konkurující veřejné zájmy byly již vyloučeny a některé budou ještě vypořádány. Soud navíc opomněl vypořádat argumentaci ohledně nesprávného výkladu § 22a odst. 1 geologického zákona provedenou ministrem.

[16] Stěžovatelé soudu rovněž vytkli, že po správních orgánech nepožadoval v rozporu s § 4a odst. 6 geologického zákona, aby žádost o povolení geologických prací obsahovala

základní koncepci hlubinného úložiště. Soud mimoto přehlédl, že tyto informace rozhodnutí žalovaného obsahovalo s tím, že vycházelo z webových stránek SÚRAO, aniž by jejich obsah byl zařazen do správního spisu. Stěžovatelé zdůraznili, že pro zákonnost rozhodnutí je stěžejní způsob vypořádání námitek účastníků řízení. Tento závěr však soud zcela upozadil, neboť jen obecně konstatoval, že odlišný názor stěžovatelů není důvodem pro závěr o nezákonnosti správního uvážení.

[17] Podle stěžovatelů měly správní orgány posoudit otázky spojené s ochranou vodních zdrojů již ve fázi povolování geologických prací. Žalovanému totiž jsou známa některá rizika spojená s případnou výstavbou hlubinného úložiště. Stěžovatelé odmítli proto závěr, že by bylo na místě tyto otázky řešit až v souvislosti s vyhodnocením stavu další potenciálních lokalit.

[18] Správní orgány měly podle stěžovatelů při svém rozhodování zhodnotit, že došlo k vyjádření veřejného zájmu ve formě nesouhlasu se záměrem obsaženým v usnesení zastupitelstva Jihočeského kraje a v referendech v městě Deštná a obci Lodhéřov. Neobstojí přitom závěr ministra, že k těmto nesouhlasům nebylo možné přihlédnout právě proto, aby mohlo být zhodnoceno, zda může realizace hlubinného úložiště přicházet v úvahu. Stěžovatelé upozornili, že daným postupem dochází k nepřípustnému zásahu do práva na samosprávu a vyloučení účinné účasti veřejnosti. Paušální závěr, že by negativní závěry referenda nebyly způsobilé ovlivnit výsledné rozhodnutí z hlediska posouzení existence veřejného zájmu, není správný. Správní orgány měly zkoumat i hledisko efektivity čerpání veřejných prostředků, neboť pokud by se ukázalo, že není lokalita vhodná, bylo by neefektivní využívat veřejné prostředky k provádění geologického průzkumu.

[19] Správním orgánům i soudu stěžovatelé též vytkli, že se nedostatečně věnovali možnostem uložení radioaktivního odpadu v jiném členském státě EU a že nesprávně vykládají směrnici EUROATOM tak, že má být radioaktivní odpad vyprodukovaný v ČR zde i primárně uložen. Podle stěžovatelů je nesprávný i závěr soudu, že by SÚRAO, protože nevystupuje v řízení jako správní orgán, nemusela dodržovat základní zásady činnosti správních orgánů. Upozornili, že soud žalobní námitky ohledně porušení Plánu činnosti SÚRAO na rok 2013 a Společné úmluvy o bezpečnosti při nakládání s vyhořelým palivem a o bezpečnosti při nakládání s radioaktivními odpady nevypořádal, a proto je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Stěžovatelé v žalobním řízení ve vztahu ke Koncepci nakládání s radioaktivními odpady a vyhořelým jaderným palivem v České republice namítli, že správní orgány odkazovaly na irelevantní podkladové dokumenty, resp. na dokumenty, které nebyly dodrženy, a proto měl pro zmíněnou vadu soud rozhodnutí zrušit, což však neučinil. Podle soudu z Politiky územního rozvoje 2008 nevyplývá nutnost souhlasu obcí. Stěžovatelé však setrvali na názoru, že požadavek na účast obcí musí být vykládán tak, že je jejich souhlas potřebný, jinak by totiž byl s ohledem na obecnou zákonnou účast obcí v daném řízení obsoletní. Tento závěr navíc odpovídá znění Plánu činností SÚRAO pro rok 2013. Podle stěžovatelů neobstojí závěr, že SÚRAO podala žádost sice v rozporu s Plánem činnosti SÚRAO pro rok 2013, ale v souladu s předmětem své činnosti vymezené v § 26 odst. 3 atomového zákona ve spojení s článkem 3 odst. 2 statutu SÚRAO. Pokud Plán činnosti SÚRAO pro rok 2013 stanovoval pro určité činnosti SÚRAO podle § 26 odst. 3 atomového zákona přísnější podmínky, pak musely mít tyto podmínky přednost před obecným vymezením činnosti SÚRAO podle §

26 odst. 3 atomového zákona. Plán činnosti SÚRAO na rok 2014, schválený usnesením Vlády ČR č. 985 až dne 18. 12. 2013, na který soud odkazoval, vymezoval činnosti (oprávnění) SÚRAO až na rok 2014, a proto nemůže zhojit nezákonnost, ke které došlo podáním žádosti SÚRAO již v září 2013.

[20] Soud podle stěžovatelů nesprávně nevyhověl návrhu na doplnění dokazování, neboť vyjádření ministra průmyslu a obchodu Jana Mládka učiněné na tiskové konferenci dne 15. 7. 2016 za přítomnosti ředitele SÚRAO prokazovalo, že jiné veřejné zájmy v lokalitě Čihadlo převyšují zájem na dalším průzkumu ve smyslu § 4a odst. 6 geologického zákona. Poukázali také na skutečnost, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 2. 2018, č. j. 6 A 131/2015 - 110, v obdobné věci žalobě vyhověl a zrušil příslušné rozhodnutí ministra životního prostředí. Je tedy krajně matoucí, jestliže soud v napadeném rozsudku deklaruje, že „neshledal důvod se od závěrů šestého senátu odchýlit“ a přitom ve výsledku dospěl k závěru opačnému a žalobu zamítl. Je tedy vyloučeno, aby soud odkázal na rozsudek ze dne 27. 2. 2018, č. j. 6 A 131/2015 - 110, jako takový, neboť ten ve výroku žalobě vyhověl, takže odkaz mohl směřovat pouze na obsah odůvodnění, které přitom nebylo ke dni 1. 3. 2018 k dispozici. Proto z pohledu stěžovatelů budí značnou pochybnost, z jakého podkladu ve skutečnosti soud dne 1. 3. 2018 při ústním jednání a v okamžiku vynesení napadeného rozsudku vycházel, neboť v daném okamžiku dosud nebylo k dispozici odůvodnění rozsudku ze dne 27. 2. 2018, č. j. 6 A 131/2015 - 110, na který soud odkazoval a kterým navíc napadené rozhodnutí ministra v obdobné věci zrušil.

[21] Stěžovatelé proto navrhli Nejvyššímu správnímu soudu, aby zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí správních orgánů.

[22] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Zároveň poukázal na to, že stanovil celkem sedm průzkumných území, přičemž ve všech případech byla podána žaloba k Městskému soudu v Praze. Kromě nyní posuzovaného případu Městský soud v Praze všem žalobám vyhověl a zrušil příslušná rozhodnutí. Žalovaný upozornil, že podal kasační stížnost i proti rozsudku ze dne 27. 2. 2018, č. j. 6 A 131/2015 - 112, kterým bylo zrušeno stanovení průzkumného území v lokalitě Kraví hora s tím, že věc je vedena u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 As 121/2018. Odkázal proto v této souvislosti na argumentaci uplatněnou ve zmíněné kasační stížnosti.

[23] Osoba zúčastněná na řízení I. (označená též jako „SÚRAO“) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že její žádost o stanovení průzkumného území splnila všechny zákonné podmínky. Nemělo by jí být dáváno k tíži, že pro lepší orientaci široké veřejnosti v dané problematice na svých webových stránkách zveřejnila řadu odborných dokumentů. Tyto dokumenty byly vyhotoveny nad rámec povinných příloh žádosti s tím, že požadavek na jejich zařazení do správního spisu je absurdní a neproveditelný. Upozornila rovněž, že veškeré relevantní dokumenty, týkající se prokázání veřejného zájmu v dané věci, jsou veřejně dostupné a v žádném případě u nich nemůže dojít k manipulaci. Doplnila, že Předběžná studie proveditelnosti nebyla podkladem pro posouzení její žádosti a že i bez ní žalovaný nezjistil důvody pro zamítnutí žádosti. Argumentaci stěžovatelů, že byli zkráceni na svých právech, SÚRAO odmítá s tím, že ve svých podáních na dané

dokumenty stěžovatelé odkazovali, a proto jejich námitky považuje za účelové. Stěžovatelé se navíc mohli řádně seznámit s obsahem spisu, k čemuž ostatně byli žalovaným vyzváni.

[24] Dále SÚRAO zdůraznila, že správní orgány nevedly řízení o výběru lokality pro úložiště radioaktivního odpadu, ale toliko posuzovaly žádost o stanovení průzkumného území. Žalovaný přitom v dostatečném rozsahu posuzoval žádost ve smyslu § 4a odst. 6 geologického zákona i z hlediska existence veřejného zájmu na využití území pro následnou výstavbu hlubinného úložiště a přihlédl i k tomu, že se celý proces nachází ve fázi vyhledávání, se kterým nejsou spojeny zásahy do pozemku.

[25] SÚRAO doplnila, že Česká republika produkuje radioaktivní odpad a vybudování hlubinného úložiště nemá v současnosti žádnou alternativu, a proto je jeho případné vybudování veřejným zájmem nejvyšší priority. Upozornila rovněž, že podle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 7 As 59/2009 - 142, nelze zamítnout žádost o stanovení průzkumného území, pokud další veřejný zájem převýší zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska v případech, kdy se jedná o etapu vyhledávání, jestliže se nejedná o již nalezená a evidovaná ložiska, a kde není etapa vyhledávání nerozlučně spojena s etapou navazující na průzkum. Podle SÚRAO se žalovaný otázkou existence uvedeného veřejného zájmu vůbec nemusel zabývat, neboť se jedná o první etapu vyhledávání.

[26] Správní soudy by měly přihlédnout i k tomu, že SÚRAO byla na základě rozhodnutí o stanovení průzkumného území v dobré víře a že navíc v etapě vyhledávání nebudou prováděny práce spojené se zásahy do pozemku. Nadto platnost rozhodnutí skončila dne 31. 12. 2016, a proto by jeho případné zrušení mělo jen akademický charakter. Odmítla zároveň, že by žádost o stanovení průzkumného území musela obsahovat plán činností, základní parametry, vlastnosti a podmínky provozování úložiště radioaktivního odpadu. Řízení o stanovení průzkumného území nemůže nahrazovat proces EIA, v němž budou případně dané parametry posuzovány. Existence chráněných území v oblasti předpokládaného průzkumného území nebrání jeho stanovení, neboť se před zahájením geologických prací předpokládá jeho zjišťování a řešení střetu zájmů, včetně zájmu na ochraně vod. Prováděné práce pak nejsou způsobilé do zdrojů vody jakkoliv zasáhnout.

[27] Nesouhlasy města Deštná a obce Lodhéřov vyjádřené v místním referendu a nesouhlas zastupitelstva Jihočeského kraje nelze chápat jako veřejný zájem, který by převyšoval zájem na stanovení průzkumného území. Podle SÚRAO měly obce konkrétně uvést, jaký veřejný zájem měl převážit, neboť jejich samotný nesouhlas nepostačuje k zamítnutí žádosti, protože výsledky referenda zavazují primárně představitele obcí samotných. Navíc plán činností na rok 2014 již souhlas obcí oproti plánu činností na rok 2013 nepředpokládá. Provedení průzkumu je plně v souladu se zásadou efektivního čerpání veřejných prostředků, neboť umožní získat potřebná data pro výběr konkrétní lokality pro hlubinné úložiště. Původní snaha o konsenzuální řešení nebyla úspěšná, a proto má být geologický průzkum prováděn jen neinvazivními metodami.

[28] Dále SÚRAO upozornila, že v současnosti není uzavřena žádná dohoda s jiným členským státem EU, který by mohl radioaktivní odpad přijmout. Proto nezbývá, než najít řešení v rámci České republiky, kde se jeví hlubinné úložiště jako nejvhodnější řešení.

Čekat na uzavření dohody s jiným členským státem by podle SÚRAO bylo nezodpovědné. Česká republika má odpovědnost za řádné uložení radioaktivního odpadu, a proto činí kroky k vybrání vhodného místa pro hlubinné úložiště. Podle SÚRAO je zřejmé, že je ve veřejném zájmu problém radioaktivního odpadu řešit. Doplnila, že pokud koncepce nakládání s radioaktivními odpady a s vyhořelým jaderným palivem předpokládala výběr dvou finálních lokalit již v roce 2015, tím spíše je podle názoru SÚRAO dán veřejný zájem na zúžení stávajícího počtu sedmi lokalit. Argumentace, podle níž současné prodlení oproti harmonogramu výběru dvou finálních lokalit, znamená neexistenci veřejného zájmu na pokračování ve výběru a zužování potencionálních lokalit, je podle názoru SÚRAO nelogická. Politika územního rozvoje schválená v roce 2008 předpokládala řešení problému nakládání s vysoce radioaktivními odpady formou hlubinného úložiště s tím, že z lokalit s vhodnými vlastnostmi horninového masivu a s vhodnou infrastrukturou pro vybudování úložiště bude proveden výběr dvou nejvhodnějších pro realizaci hlubinného úložiště, a to již v roce 2015. Právo obcí účastnit se procesu schvalování uvedené v politice územního rozvoje z roku 2008 nelze chápat jako právo vetovat záměr hlubinného úložiště neposkytnutím souhlasu. Dodržení či nedodržení postupu plánu činností nemá podle SÚRAO vliv na samotné posuzování oprávnění k podání žádosti, resp. k posuzování splnění zákonných předpokladů pro vyhovění žádosti. SÚRAO se ztotožnila se soudem, že přijetím plánu činnosti pro rok 2014 došlo k aprobaci postupu SÚRAO při podání žádostí.

[29] SÚRAO se ztotožňuje i se závěrem soudu, podle něhož předmětný návrh na provedení důkazů je irelevantní pro projednávanou žalobu. Jestliže soud v rámci napadeného rozsudku zmínil i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018, sp. zn. 6 A 131/2015, byť vydaný v obdobné právní věci, jednalo se o odkaz pouze okrajový. Navíc napadený rozsudek vypořádal všechny žalobní body stěžovatelů, a proto není zřejmé, jakou vadu by měl odkaz na uvedený rozsudek představovat.

[30] V závěru svého vyjádření SÚRAO navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[31] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[32] Kasační stížnost není důvodná.

[33] Nejvyšší správní soud uvádí, že stavbu hlubinného úložiště je potřebné podle § 34 odst. 1 písm. b) zákona č. 44/1988 Sb. o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), posuzovat jako jeden ze zvláštních zásahů do zemské kůry. Z druhého odstavce tohoto ustanovení vyplývá, že se na uvedené zásahy včetně vyhledávání a průzkumu přiměřeně použije § 11 horního zákona, který se jinak vztahuje na vyhledávání a průzkum ložisek vyhrazených nerostů a výhradních ložisek nevyhrazených nerostů a stanoví, že tuto činnost lze provádět jen na průzkumném území stanoveném podle zvláštního předpisu. Tímto předpisem je geologický zákon, konkrétně

jeho ustanovení § 22a a § 4a. Ze znění § 22a geologického zákona plyne, že je při vyhledávání a průzkumu vhodné lokality pro zvláštní zásah do zemské kůry potřeba postupovat „obdobně“ jako by se jednalo o vyhledávání a průzkum výhradního ložiska, tj. v režimu podle § 4a geologického zákona. Na půdorysu nastíněných právních předpisů posoudil Nejvyšší správní soud i kasační stížnost samotnou.

[34] Stěžovatelé namítali nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí, neboť jsou názoru, že správní orgány nezákonně vedly správní spis. Toto pochybení mělo spočívat v tom, že do něj nezařadily veškeré dokumenty, na něž odkazovala žádost SÚRAO, přičemž některé další podklady rozhodnutí byly k dispozici jen na internetových stránkách SÚRAO.

[35] Nastíněné námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Z obsahu rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí ministra totiž vyplývá, že správní orgány pro své závěry využily jen informace vyplývající z žádosti, popř. z dokumentů nacházejících se ve správním spise. Samotná skutečnost, že SÚRAO na svých webových stránkách zveřejnila další, zejména odborné dokumenty vztahující se k dotčené problematice, nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí správních orgánů. Předmětná žádost a její přílohy obsahovaly náležitosti umožňující posouzení žádosti v takovém rozsahu, jak to správní orgány učinily. Nejvyšší správní soud zároveň doplňuje, že pokud jeden ze stěžovatelů s dokumenty z webových stránek SÚRAO polemizoval, bylo namístě, aby na takovou argumentaci správní orgány reagovaly, což ostatně i učinily. Nicméně za situace, kdy daná rozhodnutí z hlediska jejich vazby na spisový materiál obstojí, neboť vychází z potřebných podkladů, jež jsou součásti správního spisu, byl by ryzí formalismus napadená rozhodnutí zrušit jen z toho důvodu, že dokumenty, jež byly zdrojem pro dílčí a pro danou věc nerozhodující argumenty (byť vypořádávající námitky stěžovatelů), nebyly vloženy do správního spisu. Pro přehlednost Nejvyšší správní soud doplňuje, že správní orgány nebyly povinny do správního spisu zakládat ani znění zákonů, mezinárodních smluv, směrnic či veřejně dostupných dokumentů schválených usnesením Vlády ČR.

[36] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, že se stěžovatelé nemohli vyjádřit k podkladům řízení. Tato námitka je účelová, neboť se stěžovatelé k podkladům řízení vyjadřovali a správní orgány na jejich námitky reagovaly. Je však potřebné pro přehlednost zopakovat, že dokumenty, které zveřejnila SÚRAO na svých webových stránkách, nemusely být součástí správního spisu, neboť ve skutečnosti nebyly podkladem pro rozhodnutí správních orgánů. V takovém případě by ani případná nemožnost se k nim vyjádřit nemohla mít za následek nezákonnost správních rozhodnutí.

[37] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelům, že se správní orgány v nedostatečné míře zabývaly otázkou, zda neexistuje jiný veřejný zájem, který by převážil nad zájmem na stanovení průzkumného území ve smyslu § 4a odst. 6 geologického zákona. Podle tohoto ustanovení *ministerstvo žádost o stanovení průzkumného území dále zamítne zejména v případě, že průzkum je v rozporu se státní surovinovou politikou, státní politikou životního prostředí, zájmy obrany státu, zahraničními závazky státu nebo pokud další veřejný zájem převýší zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska*. Podle § 22a odst. 1 geologického zákona se toto ustanovení použije obdobně při vyhledávání a průzkumu území vhodného pro zvláštní zásah do zemské kůry. V projednávané věci se jedná právě o posledně uvedenou možnost.

[38] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 7 As 59/2009 - 142, uvedl ve vztahu ke správnímu rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o stanovení průzkumného řízení pro vyhledávání ložisek nerostů, že *„pokud tedy správní orgán zvažoval při posuzování žádosti o stanovení průzkumného území i následné těžební využití ložiska, měl podle ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích konkretizovat, jaký veřejný zájem převýšil zájem na dalším průzkumu a následném využití ložiska. Vzhledem k tomu, že stěžovatel již v podané žádosti deklaroval zájem na obnovení těžby polymetalických rud v dané oblasti, byla by úvaha v tomto směru více než žádoucí. Veřejným zájmem, jenž by mohl být v takovém případě zvažován, by jistě byl v tomto směru např. zájem na ochraně přírody a krajiny, ohrožených druhů živočichů či zájem na ukončení dalších rozsáhlých zásahů do krajiny, apod.“* Skutkové okolnosti uvedeného případu se však od nyní projednávané věci značně odlišují a citované závěry soudu nejsou nyní bez dalšího použitelné.

[39] V řízení vedeném pod sp. zn. 7 As 59/2009 Nejvyšší správní soud přezkoumával rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta žaloba proti zamítavému rozhodnutí o stanovení průzkumného území v situaci, kdy o jeho vydání žádal soukromý investor u existujícího ložiska, který měl pochopitelně i zájem na jeho budoucím využití pro dobývání nerostu. Správní orgán zamítavý výrok tehdy odůvodnil především odkazem na státní surovinovou politiku a nezájmem státu na těžbě ložiska. Nejvyšší správní soud tento závěr neaproboval a uvedl, že „[a]*ktuální nezájem státu na případné těžbě není ještě sám o sobě důvodem, pro který lze shledat rozpor průzkumu ložisek se státní surovinovou politikou*“. Následně předložil uvedenou úvahu o poměřování veřejného zájmu se zájmem na těžbě.

[40] V uvedené věci bylo vysoce pravděpodobné, že pokud bude geologický průzkum úspěšný, požádá soukromý investor i o příslušná povolení nutná pro dobývání nerostu samého. Jelikož jsou aktivity směřující k budoucímu dobývání nerostu pro žadatele finančně nákladné, bylo namístě, aby se správní orgán v co nejranější fázi celého procesu zabýval otázkou, zda neexistuje závažný veřejný zájem bránící těžbě samotné a nečinil tak až ve fázi povolování dobývání nerostu. Nejvyšší správní soud ve věci pod sp. zn. 7 As 59/2009 vyjádřil názor, že nepostačuje odkázat na určité části státní surovinové politiky a je nutno zkoumat i další veřejné zájmy. To však za situace, kdy by bylo nehospodárné vyčkávat s posouzením veřejných zájmů až do další fáze povolovacího procesu, která logicky bude následovat a z pohledu zájmů žadatele (investora) je nutným pokračovaní úspěšného průzkumu [srov. § 24 odst. 3 horního zákona, podle něhož *přednost při získání předchozího souhlasu ke stanovení dobývacího prostoru má organizace, pro niž byl proveden průzkum výhradního ložiska*]. V opačném případě by účastníkům řízení mohly vzniknout zbytečné výdaje a k posouzení existence veřejných zájmů (případně vypořádání tzv. střetu zájmů) v souvislosti s možnou těžbou by docházelo později (viz § 24 odst. 2 a 9 horního zákona, § 17 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě).

[41] V nyní projednávané věci jsou však skutkové okolnosti značně odlišné. Předně v projednávané věci nejde o průzkum, jenž může vést k následné těžbě ložiska. Ustanovení § 4a odst. 6 geologického zákona se užívá jen „obdobně“ pro průzkum ložiska v souvislosti se zvláštním zásahem do zemské kůry (tj. vytvoření hlubinného úložiště radioaktivního

odpadu). Dále je potřebné přihlédnout k tomu, že geologický průzkum zde má sloužit pouze k ověření, zda je realizace hlubinného úložiště v dané lokalitě vůbec možná. Daná lokalita představuje jen jednu z mnoha (zde konkrétně sedmi) alternativ. Proto ani není s jistotou dáno, zda na fázi geologického průzkumu budou navazovat další procesní fáze směřující k samotné realizaci výstavby úložiště. K této realizaci nakonec může, ale nemusí dojít. Geologický průzkum zde slouží pouze tomu, aby SÚRAO získala potřebné prvotní informace o tom, zda je daná lokalita vhodná. Je přitom pravděpodobné, že v šesti ze sedmi předem vybraných lokalit k navazujícím fázím procesu vůbec nedojde. Za této situace by bylo předčasné a neúměrně přísné požadovat po správních orgánech, aby se zabývaly otázkou existence veřejných zájmů bránících výstavbě hlubinného úložiště samého, resp. aby SÚRAO předkládala ke všem uvažovaným lokalitám detailní informace o parametrech jednotlivých možných úložišť, bez nichž posouzení této otázky není do důsledku možné. Navíc samotný výběr úložiště pro další fáze povolovacích řízení budou nepochybně určovat právě výsledky geologického průzkumu samotného. Proto požadavek poměřovaní „*dalších veřejných zájmů*“ se zájmem na „*dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska*“ by mohl ve svém důsledku být technicky nesplnitelný, jestliže určité parametry hlubinného úložiště bez provedení průzkumu zjistit nelze.

[42] Ve světle uvedených závěrů proto Nejvyšší správní soud shodně s Městským soudem v Praze hodnotil způsob vypořádání existence možných závažných veřejných zájmů jako dostatečný. Žalovaný připustil, že v dané lokalitě existují vodní zdroje, na něž může mít případná výstavba hlubinného úložiště negativní vliv, ale hodnocení existence veřejného zájmu na ochraně vod, resp. poměřování toho, zda zájem na ochraně vod (či jiný veřejný zájem) nepřeváží zájem na výstavbě hlubinného úložiště, nemůže být provedeno v rámci řízení o stanovení průzkumného území. Ministr v této souvislosti správně uvedl, že otázka, zda jiný veřejný zájem nepřevýšil zájem na stanovení průzkumného území, může být zkoumána výlučně ve vztahu k předmětu řízení o stanovení průzkumného území, konkrétně tedy jen k těm činnostem, které mohou být konány na základě rozhodnutí o stanovení průzkumného území (tj. průzkum), bez vazby na další případné využití území. Ostatně správní orgány vliv průzkumu na veřejný zájem na ochraně vod také posoudily. V době rozhodování o žádosti o stanovení průzkumného území nejsou k dispozici kompletní relevantní informace umožňující posoudit, která lokalita je pro vybudování hlubinného úložiště nejvhodnější, a SÚRAO, resp. správní orgány ani nemohou být objektivně schopny předložit informace ke všem možným variantám případné konečné realizace.

[43] Nejvyšší správní soud neshledal nedostatky správních rozhodnutí ani ve vypořádání otázek veřejného zájmu ve vztahu k námitkám stěžovatelů. Správní orgány provedly poměřování existence veřejných zájmů ve vztahu k zájmu na stanovení průzkumného území s přihlédnutím k námitkám stěžovatelů s tím, že vysvětlily, proč jim nevyhověly. Samotná skutečnost, že správní orgány k vypořádání námitek zvolily obecnou argumentaci, nevede k závěru o nezákonnosti jejich rozhodnutí.

[44] K otázce posouzení nesouhlasu dotčených obcí vyjádřeného v referendu ve městě Deštná a obci Lodhéřov a nesouhlasu vysloveného v rozhodnutí zastupitelstva Jihočeského kraje Nejvyšší správní soud uvádí, že na výsledek obecních referend či rozhodnutí zastupitelstva kraje je při posuzování žádosti potřebné nahlížet jako na skutečnost

vyjadřující existenci určitého skupinového zájmu obyvatel daných obcí, který je však potřebné teprve vážit se zájmem na stanovení průzkumného území. Výsledek referenda proto primárně zavazuje jen orgány obce v tom smyslu, že mají povinnost coby účastník řízení artikulovat zájem obce vyjádřený výsledkem referenda. Negativní výsledky referenda či negativní stanovisko zastupitelstva však nemohou bez dalšího zavázat rozhodující správní orgány k vydání zamítavého rozhodnutí.

[45] V řízení před správními orgány nebylo zjištěno, že by některý jiný členský stát v současnosti na svém území umožňoval ukládání radioaktivního odpadu z České republiky, přičemž ani stěžovatelé na žádný takový stát nepoukázali. Jelikož se podle čl. 4 odst. 4 směrnice Rady 2011/70/Euroatom má radioaktivní odpad primárně uložit v tom členském státě, v němž vznikl, nebyly správní orgány povinny se touto alternativou výslovně zabývat.

[46] Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitka, podle níž se na činnost SÚRAO spočívající v podání předmětné žádosti měly vztahovat základní zásady činnosti správních orgánů, nijak nesouvisí s napadenými rozhodnutími správních orgánů, resp. napadeným rozsudkem soudu. Nejvyšší správní soud se proto danou námitkou nezabýval, neboť předmětem přezkumu je rozhodovací činnost správních orgánů, popř. soudu, a nikoliv aktivita jednoho z účastníků řízení před podáním žádosti o zahájení řízení, případně v jeho průběhu.

[47] Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že oprávnění SÚRAO k podání žádosti o stanovení průzkumného území vyplývá přímo z § 26 odst. 1 a 3 atomového zákona. Plán činnosti je potřebné chápat jako strategický dokument, který slouží k vymezení úkolů na jednotlivá časová období a k vyšší transparentnosti činnosti SÚRAO, která je jeho obsahem vázána. Jestliže plán činnosti na rok 2013 stanovil jako podmínku pro podání žádosti souhlas dotčených obcí, měl žalovaný SÚRAO vyzvat k doplnění žádosti, popř. řízení o takové žádosti zastavit. Protože v mezidobí byl vydán plán činnosti na rok 2014, který již předmětnou podmínku souhlasu dotčených obcí nevyžadoval, došlo tím ke zhojení prvotní vady žádosti.

[48] Nejvyšší správní soud také odmítá tvrzení, že by podání uvedené žádosti mohlo být kvalifikováno jako správní delikt podle atomového zákona. Postupem při podání žádosti SÚRAO jen realizovala své zákonné oprávnění, což pojmově vylučuje protiprávnost tohoto jednání. Žalovaný dostatečně vysvětlil, proč je SÚRAO oprávněna podat žádost tím, že odkázal na § 26 odst. 3 atomového zákona a uvedl, že podání žádosti lze podřadit pod činnost spočívající v přípravě výstavby úložiště. Nejvyšší správní soud pro úplnost doplňuje, že plán činností SÚRAO je veřejně dostupný dokument schvalovaný usnesením Vlády ČR, a proto není nezbytné jej chápat jako podklad řízení a zakládat do spisu.

[49] Protože stěžovatelé ve vztahu ke Společné úmluvě o bezpečnosti při nakládání s vyhořelým palivem a o bezpečnosti při nakládání s radioaktivními odpady v rámci žaloby jen uvedli, že na ní žalovaný odkázal při obhajobě veřejného zájmu na stanovení průzkumného území, aniž by jakkoliv namítli, že se žalovaný dopustil jejího porušení,

nebyl soud v takové situaci povinen k obecnému konstatování vytvářet žádnou vlastní argumentaci, a proto není v tomto ohledu napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[50] Ke Koncepci nakládání s radioaktivními odpady a vyhořelým jaderným palivem v České republice Nejvyšší správní soud uvádí, že směřuje k vytipování vhodných lokalit, následnému stanovení průzkumného území a po provedení průzkumu a následném vybrání nejvhodnější lokality k vybudování hlubinného úložiště v té lokalitě, která se po provedeném geologickém průzkumu ukáže jako nejvhodnější. Je potřeba především zdůraznit, že se jedná o dokument primárně strategického a koncepčního charakteru, a proto případné nedodržení v něm uvedeného postupu či harmonogramu nelze považovat za vadu žádosti či dokonce samotného rozhodnutí ve věci.

[51] Nejvyšší správní soud ve shodě s Městským soudem v Praze uvádí, že Politika územního rozvoje operuje na rozdíl od plánu činnosti na rok 2013 toliko s pojmem „účast obcí“. Ten je třeba vykládat tak, že se jím rozumí postavení obce jako účastníka řízení podle ustanovení § 4a odst. 2 geologického zákona. Požadavek na souhlas dotčených obcí byl obsažen pouze v plánu činnosti na rok 2013 a žádný jiný právní předpis ani koncepční dokument takový explicitní požadavek neobsahuje. Námitce nezákonnosti správních rozhodnutí z důvodu, že SÚRAO podala žádost o stanovení průzkumného území bez souhlasu dotčených obcí, navzdory skutečnosti, že takový souhlas požadoval platný a účinný plán činnosti na rok 2013, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Jak již bylo uvedeno, oprávnění k podání předmětné žádosti vyplývá přímo z § 26 odst. 1 a 3 atomového zákona. Prvotní vada žádosti byla v průběhu řízení odstraněna tím, že byl vydán plán činnosti na rok 2014, který již předmětnou podmínku souhlasu dotčených obcí nevyžadoval. Na tuto skutečnost přiléhavě upozornil i Městský soud v Praze.

[52] K návrhu na provedení dokazování Nejvyšší správní soud konstatuje, že navržený důkaz nemohl více osvětlit předmět řízení jak po stránce skutkové, tak ani právní, neboť vyjádření ministra průmyslu a obchodu představovalo jen postoj k „politické otázce“, aniž by jakkoliv mohlo zasáhnout do výsledku správního řízení samého.

[53] Nejvyšší správní soud konstatuje, že Městský soud v Praze v napadeném rozsudku odkázal na rozsudek téhož soudu ze dne 27. 2. 2018, č. j. 6 A 131/2015 - 110, za tím účelem, aby vysvětlil, že se ve většině argumentace s šestým senátem shodl a skutkově podobnou věc v rámci většiny žalobních námitek posoudil shodně. Takový odkaz podle Nejvyššího správního soudu není nezákonný ani nepřezkoumatelný, neboť z něj jasně plyne, že jsou určité otázky v napadeném rozsudku posouzeny od dané věci odlišně. Osmý senát Městského soudu v Praze nadto nebyl závěry šestého senátu téhož soudu vázán, a proto v daném postupu Nejvyšší správní soud neshledal nezákonnost.

IV. Závěr

[54] Nejvyšší správní soud konstatuje, že není naplněn žádný kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 s. ř. s., pro nějž by bylo třeba napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit. Dospěl tedy k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. ji zamítl.

pokračování

[55] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 5 ve spojení s § 120 a s. ř. s. tak, že žádný z účastníků ani osob na řízení zúčastněných nemají právo na jejich náhradu. Neúspěšným stěžovatelům totiž náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. U osoby zúčastněné na řízení I. Nejvyšší správní soud neshledal důvody hodné zvláštního zřetele při přiznání nákladů řízení, přičemž této osobě ani neukládal žádnou povinnost. Osobám zúčastněným na řízení II. a III. pak v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu